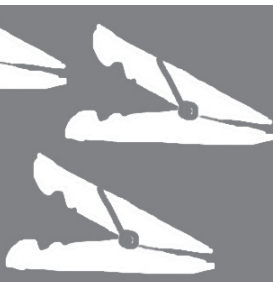

Ranní hlasy z redakce

Dobré jitro, je deset minut po půlnoci, v redakci tedy zahajujeme nový festivalový den, dnes již třetí v pořadí. Takhle po ránu je v redakci skvělá nálada. Doufáme, že odráží i tu náladu ve venkovním Brně, v divadlech a v tuto chvíli nejspíše v Klubu Desert.

Jsem důkaz toho, že festival léčí! Stačila jedna redakční noc a tělo se jako zázrakem uzdravilo - mohlo si tak dopřát i jedno představení a opět se přesvědčit, že potlesk tu bývá bouřlivý a sály praskají ve švech.

Za včerejší hit bylo kolektivními hlasy v redakci vybráno otitulkování představení Nora Nora studentů z Lublaně. Po titulkování či tlumočení festivalových představení (asi jak jinak než do anglického jazyka) tu někteří pravidelní návštěvníci Setkání/Encounteru volají už několik let. A tak aspoň slabými ranními hlásky voláme na budoucí generace studentských festivalových organizačních týmů, prosadte si titulky, je to nenásilné, usnadní to porozumění a nakypří atmosféru v sálech. Ale nenechme se zase těmito hlasy umlátit, což? Tak třeba už v základu letošní dramaturgické koncepce je přece myšlenka, že v té spleti jazyků je divadelní tím universálním a schopným kolektivního dorozumění...

Když už jsme u toho, tak dnešního dne je na řadě americký kontinent a s ním pštrosí žena jako jeho Múza, která vystoupí dnes večer na Meeting point party. Ano, jako tradičně, festivalová čtvrtední noc je vyhrazena pro **Meeting point party**, která začíná v deset hodin na Flédě (Štefánikova 24), lístky k dostání na infocentru či přímo na místě. Party se ponese ve stylu jihoamerického karnevalu, do tance bude vyhrávat kapela latinskoamerické rytmy, a až do rána bude držet basu Dj. A kromě pštrosí ženy vás čeká beat boxové vystoupení, muzikáloví herci si zazpívají Evitu a klauni předvedou takovou malou travestii... Jak hlásá jeden vygooglovaný citát nejmenované cestovní kanceláře: „I přesto, že si Jižní Ameriku každý představuje odlišně, je natolik různorodá, že se tu každá představa splní.“ Doufejme, že tedy i dnešek se svým programem má nakročeno ke splnění všech vašich představ.

-ER-
šéfredaktorka

P.S.: Kdybyste si chtěli pořídit živé pštrosáče, jeho cena se na českých pštrosích farmách pohybuje od 2500,- do 10000,- korun. Také mají v nabídce srdce, cena za kilogram je 70 Kč. Ovšem chcete-li získat srdce pštrosí ženy, vyzvěte ji na rumbu nebo sambu.

P.P.S.: Je deset minut po jedné, nálada se nezměnila.

Dnes

Čt
29
/3

hlavní program:

13:00 Kabinet Múz, F.Zeller: **Pivo pro dámy**
Essen, **GER**

15:00 Kabinet Múz, F.Zeller: **Pivo pro dámy**
Essen, **GER**

16:00 Marta, F.M.Dostojevskij: **Bobek**
Lodž, **POL**

17:00 Husa na provázku, S. Beckett: „**Čekání na...**“,
Moskva, **RUS** (B.Sčukin)

19:00 Marta, F.M.Dostojevskij: **Bobek**
Lodž, **POL**

20:00 Husa na provázku, S. Beckett: „**Čekání na...**“,
Moskva, **RUS** (B.Sčukin)

21:00 Kabinet Múz, F.Zeller: **Pivo pro dámy**
Essen, **GER**

Off program:

22:00 Fléda, **Meeting point party**

ESSEN, NĚMECKO

Folkwang Hochschule Essen

Felicia Zeller

PIVO PRO DÁMY

Režie: Achim Wolfgang Lenz /student/

Hrají: Kerstin Ohlendorf, Alice von Lindenau, Anastasia Gubareva

Délka představení: 60 min.

Jazyk představení: němčina

Tři rozdílné ženy se potkají v blíže neurčeném a nedefinovaném prostředí a hovoří spolu o všem vyjma alkoholu. Ovšem alkohol se line nepřetržitě vzduchem. Co znamená pivní konzum pro mezilidskou komunikaci? Co se v opilosti děje s porozuměním? Kde je místo pro agresi a kde pro klid a mír? Existuje nějaká specificky ženská opilstost? Kde se v opilosti nachází vážné a kde komické? A konečně: proč jsme vždycky tak existenciální a náhle k sobě tak lidští, když jsme opilí? Poeticky zhuštěné vypravování velmi opilých žen. Reportáže ze středozezemě opilstosti. Pokusy o řeč a o mluvení pukají jako puchýřky pivovarských kvasnic...

13:00, 15:00, 21:00 – Kabinet Múz

LODŽ, POLSKO

The Polish National Film, Television and Theatre School

in Łódź (PWSTviT)

Fjodor Michajlovič Dostojevskij

BOBEK

Režie: Grigorij Lifanov /pedagog/

Scénografie: Anna Tomczyńska

Hudba: Ivan Prosetsky

Hrají: Łukasz Chruszcz, Sebastian Cybulski, Kamil Pecka, Aleksandra Bednarz, Anna Urbanowska, Barbara Sambor, Jadwiga Gryn, Kinga Piaty, Michał Lewandowski, Adam Konowski, Maciej Radel, Michał Kruk, Mateusz Łasowski, Michał Górski, Jacek Zdrojewski

Délka představení: 100 min.

Jazyk představení: polština

Literát popíjeje a bavě se najednou natrefí na „onen svět“, kde „veselé mrtvolky“ podarované vteřinami života navíc vyplňují svůj čas cynismem, nespoutanou volností, kocháním se vlastními chybami...Většině čtenářů Dostojevského jsou jeho mystická a fantasmagorická díla málo povědomá. Dostojevskij v nich odhaluje hranice mezi světem mrtvých a živých. Jedněm i druhým ponechává chvíle, kdy ještě lze začít nový život a zasvětit ho odčinění svých hříchů, nebo ze sebe nechat vystupovat nízké.

Mystickou fantasmagorii podle povídky F.M.Dostojevského nastudoval se čtvrtým ročníkem ruský režisér, herec a pedagog Grigorij Lifanov. V Moskvě vystudoval Institut Borise Sčukina a v současné době mimo jiné přednáší herectví na moskevském VGIKu.

16:00, 19:00 – Marta

MOSKVA, RUSKO

The Boris Shchukin Theatre Institute

Samuel Beckett

ČEKÁNÍ NA ...

Režie, scéna a kostýmy, hrají: Rufat Akchurin, Boris Pertsel, Ivan Ignatenko, Anton Kuznetsov

Délka představení: 95 min.

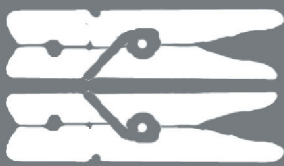
Čekání na Godota je klasikou absurdního divadla a každá nová generace cítí potřebu vnímat a interpretovat hru po svém... Může se to zdát paradoxní, že dnešní mladí herci hledají naději v Beckettově černé klaunerii. Začátek 21. století může vypadat, že bude epochou konce světa, anebo naopak očekáváním příchodu Spasitele...

Inscenace Čekání na... je režírovaná samotnými studenty. Jde o absolventskou práci čtyř herců čtvrtého ročníku, jež odhaluje jejich osobnosti a předpokládá novou formu herectví v oblasti absurdního divadla.

17:00, 20:00 – Divadlo Husa na provázku

Ve zpětném zrcátku

Friedrich Schiller - Maria Stuart
Hannover

Marie Stuartovna z Hannoveru

Hannoverská inscenace Marie Stuartovny je minimalistická. Scénu tvoří pouze čtyři masivní čtvercové stoly, čtyři stolní lampy a několik židlí. Na stolech leží knihy. Tlusté svazky. A kůže. Tedy kožené části kostýmů, rukavice, holinky, sukně. Ty na sebe herci vezmou až při vstupu do dramatu samotného.

Ta scéna vypadá jako scéna pro scénické čtení a je opravdu pravdou, že inscenace z velké části stojí především na slovech a na tom, jak jsou tato slova vyslovována. Schillerovo drama je plné slov, jsou to orgie slov. Slovo ale potřebuje lidská ústa, aby mohlo mluvit. Slovo je zvuk, organizovaný, komponovaný zvuk. A tato inscenace je skladbou.

Co však diváka v první moment poněkud zarazí, je fakt, že postavy Marie Stuartovny a královny Alžběty jsou zdvojeny. Každou z nich hrají dvě herečky a obě mluví. Každá z Marií či Alžbět má vlastní specifický charakter. Uvnitř rozsáhlých replik hlavních postav vznikají dialogy. Ohromné možnosti. Přesto nedochází k rozdvojení postavy jako takovému. Každá z hereček představuje spíše jednu výraznou tendenci, vzorec chování, jak píší v bulletinu: "Toto zdvojení je materializovaným dialogem mezi osobou vystupující oficiálně a soukromě." Princip zdvojení postavy by se dal aplikovat s trochou drzosti na jakoukoliv velkou postavu. V hannoverské inscenaci však toto zdvojení nezůstalo jen "zajímavým efektem". Naopak, vytváří dokonalou platformu pro detailní hereckou studii se zajímavými kontrasty.

Mohlo by se zdát, že jednoduchost scény a zaměření inscenace na slovo a herecký výraz poněkud oslabí vizuální zážitek divákův. Ale opak je pravdou. Je to pastva pro oči. Stoly jsou během představení herci různě posouvány. Proměňují prostor a někdy mohou také metaforicky zobrazovat psychologii postav. Mnohem důležitější scénografickým prvkem jsou ale, jak se dá předpokládat, právě ony zmíněné stolní lampy s nastavitelným ramenem pro snadné nasměrování proudu světla. Právě ono nastavitelné rameno se dvěma ohebnými klouby umožňuje hercům během akce měnit scénografii. Ano. Neboť scénografie Marie Stuartovny hannoverské je scénografií světla. Nemusím snad ani zmiňovat, že tyto "přestavby" jsou často v souladu s hereckou akcí a situací, s jednáním postavy. Zároveň toto jakoby nedostačující (protože ne divadelní) světlo stolních lamp, které je samozřejmě, když je to potřeba, kombinováno se světlem běžných divadelních reflektorů, vytváří zvláštní, geniálně jednoduchý vizuální styl inscenace. Postavy, které se noří do tmy a z ní vystupují, matné siluety, nejasné obrysy herce schovaného za světlem, oslepený divák - nebo oslněný? Přízračné.

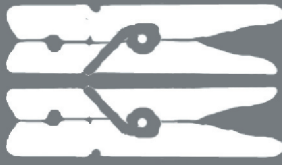
Mně se to líbilo.

A tož tak..

Ryšavá Iveta

Ve zpětném zrcátku

Friedrich Schiller - Maria Stuart
Hannover

Postavy dvoch hlavných hrdiniek sú v tejto inscenácii zdvojené. Scéne dominujú štyri stoly, na začiatku spojené, pritlačené k sebe. Dva krát dva je štyri. Das stimmt. Je nám jasné, že s tým sa aspoň raz bude pracovať. A nemýlime sa. Nevadí. Ku scénografii a kostýmom dokopy nemám výhrady. Naopak. Oboje bolo v rámci celku dokonale funkčné. Hudba žiadna. Dôraz jednoznačne viac na slove a hereckom prejave. Celok obdivuhodne kompozične vyvážený. V prvej polovici dlhšie scény, pozvoľné tempo, postupne graduje, zvyšuje sa fluktuácia postáv. Snáď jediná pripomienka by som mala ku scéne, kde sa prvýkrát počas hry stretávajú dve Alžbety s dvoma Máriami. Je riešená ako uhlopriečka z ľavého zadného rohu do pravého predného, kde sedia Alžbety. Márie postávajú uprostred, v dôsledku čoho ťažisko pozornosti spočíva práve na nich. Lenže vidieť reakciu Alžbiet na výstup Márií je predsa nemenej dôležité. Na druhej strane, krátko nato Márie pristúpia bližšie, jedna Alžbeta prebehne pomedzi a dostane sa za ne, takže majú polku nepriateľky pred sebou, polku za sebou, čo náhle pekne vyvolá dojem možného ohrozenia. Škoda, že takto umne vymyslených momentov nie je viac.

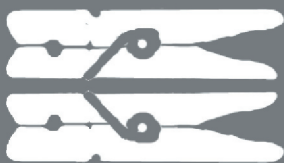
Po technickej stránke je to podľa mňa poctivo odvedená robota. Problém vidím v hlavnom inovačnom posune – vo zdvojení hrdiniek. Veď práve to je zaujímavé – sledovať rozporuplné stránky ľudskej duše koexistujúce v tom istom tele. To by znamenalo jednak väčšie herecké nároky, jednak, ak sa to zvládne, aj pozoruhodnejší divácky zážitok. V jednej chvíli dve sedia na stole, dve kľáčia vedľa. Takmer obyčajková pohoda. Girls' talk. Mohli by to byť štyri dievčatká, čo sa len tak z kratochvíle hrajú na kráľovné. Bez chlapov. Pyžamová párty. Mohli by pri tom chrúmať sušienky, popíjať limonádu a chvíľami to celé brať smrteľne vážne. To by ale chcelo úplne inú koncepciu. Tej hannoverskej tá stelesnená schizofrénia hrdiniek zrovna nepomohla. Príbeh je krásny. Sľuby sa majú plniť, milý lord Leicester. A on skutočne slovo dodrží a odvedie ju z cely. Rovno na popravisko. Tým, že sú dve a že sú neustále spolu a ešte sa aj zavše chytia za ruky či objímu, tým sa úplne stráca to, aké sú obe osamotené. Dve ženy vo svete vysokej politiky, rovnako silné aj rovnako bezradné, môžu alebo spojiť sily, alebo súperiť. Ony volia boj, volia samotu. „Být sám znamená trénovať na smrť.“ vraví Céline. Tu Máriin strach necítim. Nie je sama.

Ako raz napísal Reich-Ranicki v súvislosti s literatúrou: „Je nutno smíriť sa s tým, že existujú svetoznámá díla, před nimiž se skláníme, aniž bychom je milovali.“ Das stimmt. V súvislosti s hannoverským umením nehovorím o dokonalosti, to by boli silné slová, hovorím len toľko, že jeho formálnu čistotu obdivujem, hoci ma predstavenie nechalo chladnou.

MichRos

Ve zpětném zrcátku

Evald Flisar: Nora Nora
Ljubljana

Nuda Nuda

Prožil jsem dnes malý zázrak – po třech letech jsem se na Setkání/Encounteru konečně dočkal. Slovinská inscenace byla kompletně opatřena anglickými titulky. A tak zpočátku mé srdce plesalo. Posléze se ale ukázalo, že titulkovat bylo zcela nezbytné. Bohužel. Jinak by totiž nebylo celkem na co koukat.

Citujme z festivalového bulletinu: „Nora Nora není obyčejnou parafrází Ibsenovy známé hry, ale především velkou výzvou pro každého režiséra. (...) Cílem režie je přivést na jeviště moderní umění filmového střihu, zkombinovat prvky filmové rychlosti a zhuštění s prvky kouzla a iluze, které jsou typické pro divadlo.“ Ech. Byv navnaděn touto mnohoslibnou formulací, čekal jsem poněkud víc, než jen fádní scénu se stolem a pohovkou, na které se odehraje přes hodinu a půl trvající konverzační drama bez jakékoliv podstatnější scénické akce. Kdybych byl v dobrém rozmaru, řekl bych, že takové zhuštění vykazují snad jedině filmy s Oldřichem Novým – nerad bych k nim ovšem byl nespravedlivý. Ale nevím, možná je ve Slovinsku životní tempo klidnější než u nás a o kinetice mají zcela jiné představy.

Největší „filmovou rychlost“ tak museli projevovat diváci. I když – vlastně to byla rychlost spíš tenisová. Herci na jedné straně, na druhé plátno s titulky, hlavičky v hledišti poslušně kmitající. Osobně jsem asi po třičtvrtěhodině rezignoval a věnoval se převážně plátnu, kde se, na rozdíl od jeviště, děly docela zajímavé věci. Drama Evalda Flisara si totiž nevysloužilo ocenění pro nejlepší slovinskou hru roku 2006 pro nic za nic: řemeslně je vystavěné nebývale zručně a vytknout mu lze snad právě jen to, že je vystavěné příliš řemeslně.

Čtyři herci, kteří si na scéně vyměňovali ony šikovně upletené věty, tak měli nelehkou pozici. Jelikož se režisér zaměřil právě jen na herecké podání textu (nejsem si jistý, tiše to předpokládám – nepřišlo mi totiž, že by se věnoval něčemu jinému), diváci jim celkem nemuseli věnovat pozornost, stačilo jim občas koutkem oka překontrolovat, jestli tam opravdu jsou, a vše podstatné vyčíst z plátna. Nakonec mám pocit, že to byla asi škoda: z těch několika pohledů na jeviště, na které mi mezi čtením vybyl čas, mi přišlo, že tři ze čtyř přítomných hrají opravdu dobře.

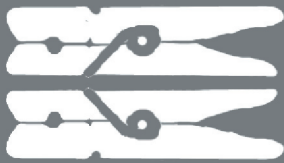
Zkrátka, poslat na mezinárodní festival inscenaci, kde hrají prim slova a ostatní jsou spíše do počtu, je, mírně řečeno, netaktické. Jelikož se jedná o domácí hru, můžeme sice Slovincům připočíst bod za propagaci vlastní dramatické produkce, ale to je tak všechno. Text prostě přebil divadlo.

Aby to nevyznělo příliš příkře – Nora Nora je opravdu herecky a režijně velice solidně udělaná konverzačka. Dovedu si ji snadno představit jako funkční kus na scéně nějakého lepšího komerčního divadla. Čekal jsem ale něco víc.

Mikuláš Bryan

Ve zpětném zrcátku

Evald Flisar: Nora Nora
Ljubljana

První, Druhá, První, Druhý

Slovinci si na festival přivezli současnou hru svého krajana Evalda Flisara, a navíc dle anotace nejlepší slovinskou hru roku 2006. Na minimalistické a velmi moderní vesměs bíločervené scéně se střídají dva páry Nory a Thorvalda, jejichž jména i problémy jsou samozřejmě inspirovány Ibsenovým dramatem. Oba vztahy, hned od počátku blízké rozpadu, se rozpadnou úplně a postupem času se partneři prohodí. Nastartuje se nový začátek, nová naděje, která opět končí výčitkami a stereotypem. Vedle, někde v paralelním světě by snad mohl existovat člověk žijící jenom pro nás, ale kdo nám zaručí, že se to opět nezvrtně v hádky a smutek.

Jedná se o konverzační komedii, což myslím není, a opět jsme u toho, nejvhodnější výběr. Celá inscenace je opravdu postavena pouze na textu, byť sebezajímavějším, ale pro mezinárodní publikum nesrozumitelném. Slovinci tento „drobný“ handicap alibisticky vyřešili promítacím plátnem, na které, souběžně s jednáním, promítali anglický text hry. Efekt to mělo ten, že divák musel volit, zdali si v následujících 100 minutách přečíst divadelní hru, nebo se jen tak koukat na jím nepochopené rozhovory, rozchody a návraty postav na scéně. Dohromady se obě dvě činnosti prostě stíhat nedaly. Zodpovědně jsem se snažila chvíli sledovat text, chvíli děj či spíš neděj na scéně, v domnění, že nakonec tu mozaiku nějak poskládám, ale pro příště doporučuji raději důkladně předpřipravit diváka v programu, a tím mu poskytnout nerušený divadelní zážitek.

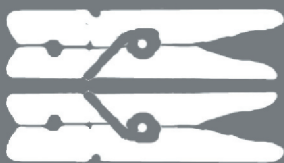
Jinak tato jevištní telenovela běžela naprosto přesně. Jednotlivé „kapitoly“ od sebe oddělovala tma a hudba španělské kytary, hrdinové byli zoufalí, ironičtí, vášniví, rozčilení až suroví, a často ve svém jednání vtípní, což zafungovalo nejvíc. Střílení dětskými kvěry, které se v inscenaci několikrát zopakovalo, vyvolalo pokaždé u publika patřičný ohlas.

Ovšem ani vtípné situace ani výborní herci nepřekonali výsledný statický dojem celé slovinsko-anglické inscenace, která se mimo jiné snaží poukázat na to, že každá žena může být Norou, každý muž Thorvaldem, a takových Thorvaldů může být spousta, třeba plné divadlo.

Kovinda

Ve zpětném zrcátku

Harold Pinter: Jakoby na Aljašce
Cracow

Prázdnno na jevišti

Není třeba se lekat, můj nadpis značí jen a jen skutečnost, že celé krakovské představení začíná, pokračuje a končí s téměř holou scénou, protože jak všichni víme, prázdný prostor je prázdný prostor. V úhrnu se jedná o představení, které je těžké objektivně hodnotit jako celek, a to především proto, že jako inscenační celek nefunguje. Jestliže ale k němu divák přistoupí jako k ročníkové práci herců, kteří se prostě rozhodli, že budou dělat Pintera, je už situace jiná. Pokusím se tedy o tento náhled.

Zprvu je třeba říct, že krakovští se vši pravděpodobností nenašli všeplatný klíč, „jak na Pintera“. Myslím ale, že to ani nebyl záměr. Jejich představení (složené z pěti kratších Pinterových her) je striktně herecky založené a vedené tak, aby si každý zahrál a aby každý měl šanci a prostor ukázat co nejvíc ze svého hereckého repertoáru (od exprese v první části až po tlumené projevy v částech pozdějších). Tento přístup víceméně vychází a kvalita jednotlivých scének je téměř přímo úměrná kvalitě herců v nich hrajících. Lapidárně řečeno: slabší jedinci se nemají za co schovat a musejí se očividně více snažit a ti lepší poté nemají daleko k exhibici. Snad právě díky této polaritě vycházejí některé momenty těžkopádněji než jiné. Posuzování, která ze scének je nejlepší a která nejhorší, nechám na každém z vás, jen podotknu, že pro mě nejzajímavěji vyšla aktovka druhá - Nový řád světa - už také proto, že mi byla nejsrozumitelnější.

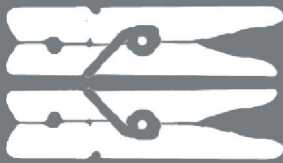
A tím se dostáváme k druhému problému, a tím je pro leckteré z nás jazyková bariéra. Přičemž problém samozřejmě není na straně krakovských jako spíše ve výběru textů. U Pintera se málokdy během jeho her opravdu něco velkého a jasného stane, vše se odehrává mezi řádky pečlivě vybudovaných a vymyšlených dialogů (např. Oslava). Přišel-li tedy na tuto Pinterovskou koláž divák neseznámen s texty a neumí-li navíc tento divák patřičně polsky, mohlo dojít místy k jisté letargii. Já se vydal na Jakoby na Aljašce vyzbrojen znalostí textů a byl jsem s konečným výsledkem v podstatě spokojen, i když pro mě bylo několik pasáží jevištně nezajímavých. Razím totiž teorii, že jakékoli představení by mělo být srozumitelné a poutavé, i kdyby „někdo vypnul zvuk“. Tím narážím na první aktovku večera - Nádraží Viktoria -, ve které se běhalo, skákalo, lezlo po žebřících a hlasitě dohadovalo, ale za tím vším pro mě zela emocionální prázdnota. Prostě takové mrazení, jaké mi poskytlo čtení textů, mi už jejich jevištní ztvárnění nepřineslo.

Ale už proto, že Krakov zde předvedl poctivou, zbytečnými ambicemi nezátíženou práci, nemohu, a ani nechci, jejich Jakoby na Aljašce odsuzovat. A s odstupem času jsem vlastně rád, že jsem celých 135 minut vydržel.

Adam Doležal

Ve zpětném zrcátku

Harold Pinter: Jakoby na Aljašce
Cracow

Prosté a jednoduché

Špatný recenzent se pozná podle toho, že jde na cizojazyčné představení, aniž by se předtím poučil a danou hru si alespoň přečetl. Jsem špatný recenzent. Tudíž následující nebude opravdovou a poctivou reflexí viděného, nýbrž spíš takovým sledem dojmů.

Harold Pinter, velký fanoušek kriketu a předseda Gaieties Cricket Clubu, mimochodem nositel Nobelovy ceny za literaturu, je spolu se Samuelem Beckettem nejvýznamnějším a nejnámějším dramatikem absurdního divadla. V Krakově se studentka třetího ročníku divadelní režie Barbara Wysocka a pedagog Jan Peszek rozhodli inscenovat hned pět Pinterových aktovek.

Jednotlivá mikro-dramata neměla společného jmenovatele, byla řazena jedno za druhé, a celek tak byl „pouhým“ součtem částí. Tento celek bych charakterizoval dvěma slovy: prosté a jednoduché. Míním tím v první řadě práci s prostorem - kromě dvou železných konstrukcí na bocích scény vpředu a znakových rekvizit (v případě aktovky Noc stačila rekvizita jedna - žíněnka) nebylo na scéně nic. První dvě aktovky, Nádraží Victoria a Nový řád světa, doplnila ještě stylizovaná projekce a zvuková stopa velkoměsta. Zde se dotýkám otázky další - prostá a jednoduchá byla i hudební stránka inscenace, například v aktovce Oslava si inscenátoři vystačili s jediným hudebním motivem, minimalisticky rozvíjeným. Precizní režijní práce.

Nyní bych se rád zastavil u herectví krakovských studentů. Grzegorz Grabowski v roli Kontrolora v první aktovce Nádraží Victoria předvedl soustředěný expresivní výkon, v kontrastu s tím pak v roli Russela v aktovce Oslava hrál klidně a zcela přesně bankovního úředníka. Obdobně Krzysztof Wieszczyk (Řidič v Nádraží Victoria a Číšník v Oslavě) dokázal schopnost hrát zcela jiné postavy a hrát zcela jinak, aniž by bylo možno říct, která z rolí mu šla lépe. Skvělé byly Katarzyna Kilar (Suki v Oslavě) a Beata Dudek (Sonia rovněž v Oslavě) - vynikajícím způsobem zvládající lehce stylizované, ale přesto velice pravděpodobné postavy. Ostatní herci byli rovněž nadprůměrní.

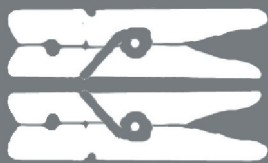
Trochu nepochopitelné se mi zdálo načasování přestávky - začala po čtvrtém z pěti mikro-dramat. I když úvahou ex post můžeme dojít k závěru, že přestávka oddělila poslední, pro tvůrce nejzásadnější aktovku Jakoby na Aljašce (proč by jinak její název stál v titulu celku?), aby tak vynikla její váha. Obávám se ale, že inscenačně byla vrcholem aktovka čtvrtá, Oslava. Jednak nejdelší, jednak nejlidnatější, jednak divadelně nejzajímavější.

Závěrem jen málo: je obdivuhodné, jaké herecké osobnosti se v Krakově rodí, je obdivuhodné, jak se tam s nimi pracuje.

Jan Havlice

Ve zpětném zrcátku:

H. Ibsen/A. Saavedra: Hedda
Gabler - Hra s mrtvou myší

OFF program

Heda Gabler - Hra s mrtvou fretkou

Tři postavy, tři bytosti, tři osudy, tři potřeby, tři židličky, tři pohledy, tři způsoby, jedna láhev alkoholu a nezměrná škála pocitů.

Jak nám řekli aktéři inscenace Bajky a sny, je důležité mít rád, jenže, co když se vám do toho ochotně montuje i někdo další? Aha?! A jak to vypadá, když jste jednou pánem situace vy, jednou ten, koho milujete, a jednou ta druhá? A ruku na srdce, milujete ji nebo jeho vůbec, nebo je to pouhý boj o výhru, o kořist, potřeba vlastnit, ovládat?

Ze třech úhlů pohledu tří postav je rozvíjena jedna scéna z Ibsenovy Hedy Gablerové. Jednotlivé fráze jsou tu a tam zpřeházeny podle toho, jak se to zrovna hodí, a světe div se - ono tu funguje a funguje to báječně. Tragika Hedy ustupuje do pozadí tak, až se stává neviditelnou tečkou na horizontu, a na její místo nastupuje nadsazený, místy expresivně groteskní boj o nadvládu, která se mezi postavami přelévá jako fosforeskující tekutina v lávové lampě. Ty se navzájem milují, nenávidí, týrají a osahávají seč mohou, a těžko říct, jestli ještě samy vědí proč. A to hned třikrát a pokaždé trochu jinak.

Heda Gablerová po „jamácku“ byla především humornou podívanou na vlastní prázdnotu a neschopnost jí čelit sám. Přes toto nepřilíš veselé téma se právě pomocí nadsázky a skvělých hereckých výkonů na intimně malé a téměř prázdné scéně povedlo dosáhnout něčeho, co je tak akorát dlouhé, tak akorát bolestné a tak akorát - díky bohu - zábavné.

A pak že je klasika nuda!

Brigita Lamserová

Operace Hedda Gabler

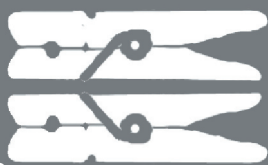
Ententýky dva špalíky...kdo vypadne z kola ven, tak bychom mohli nejmýstičněji charakterizovat bakalářské představení studentů 3.ročníku JAMU - Hedda Gabler - Hra s mrtvou myší. Drama Henrika Ibsena Hedda Gabler se před očima diváka ocitlo na operačním sále ovládaným teamem zručných chirurgů, kteří nám během třiceti minut dokázali, že své práci opravdu rozumí. Anna Saavedra rozhodným vertikálním řezem (viz.program) otevřela Heddiny ztrouchnivělé útroby, vybrala, spojila a přeházela její vnitřnosti a výsledek operace nechala představit režisérku Janku Schmiedtovou.

Inscenace tvořená čtyřmi sekvencemi, které jsou od sebe odděleny zvukovým znamením, je drobnohledem jediné situace. Černá scéna, dvě zrcadla proti sobě, tři židle, tři postavy - jeden muž a dvě ženy. Lövborg (J. M. Valůšek) chce Heddu (K.Dvorská), Tea (E.Stárková) Lövborga a Hedda hlavně zábavu... anebo je to jinak? A že tomu je možná jinak, se nám snaží tato inscenace právě ukázat. Zápas o nadvládu nad situací začíná a my pozorujeme, jak se jednotlivé postavy proměňují, přehazují si repliky své i cizí (rozuměj ostatních nepřítomných postav), vítězí a zase prohrávají, tempo se zrychluje a zase zpomaluje, tragédie střídá komedii, zpomalené záběry sexuální hrátky všeho druhu. Čtyřikrát nám je předvedena jedna situace, již pokaždé vládne jedna z postav, jednou všemi manipuluje Hedda v černém, podruhé hloupoučce koketní Tea v puntíkováných šatech s kožešinkou, potřetí charismatický Lövborg a poslední studie nám ukazuje, co to znamená, něco říkat a něco jiného dělat.

Diváci tuší, že takto by to mohlo pokračovat stále dokola, což potvrzují svými slovy Eilert: „Nikdy se odtud nedostaneme!“ i Hedda: „Vždyť už je zase září...“, a za jejich zápas, který alespoň u nich na plné čáře vyhráli, je odměňují bouřlivým potleskem.

Judita Hoffmanová

Čtyři rozkolísané krize

Čtyřmi příběhy ve čtyřech místnostech zakončili studenti třetího ročníku Ateliéru klaunské scénické a filmové tvorby druhý festivalový den. Jejich performance spojila postava smutno-veselého blázna z rodu klaunů ztvárněná studentem dramatické výchovy Jakubem Círem. Ten přesně dvacet minut po dvacáté hodině vstoupil do zaplněného foyeru přízemí budovy Difa JAMU, aby početné návštěvníky prováděl jednotlivými hracími prostory. Zároveň jim představoval své mechanické hračky na klíček, které také s neodolatelnou radostí mlčky napodoboval. Smích diváků a kouzlo nechtěného, třeba to jak Petr Váša vstoupil do Círova hraní z toalety, již probleskovaly méně v místnostech samých.

Jako první performance diváci zhlédli **Píseň krve** coby troj improvizaci lidského hlasu (Petr Váša), zvuku houslí (Antonie Nowakova) a pohybu (Alexandr Stankov), které se střídali ve vedení celku. I přes nasazení, komičnost určitých okamžiků a občasnou fantazijnost, kdy způsob Stankovova pohybu připomněl kreslené filmy s proměňující se hmotou, by sekvence unesla kratší stopáž. Zřejmě k tomu výrazně přispěl také počet diváků, jenž několikanásobně převyšoval kapacitu hracích prostorů i kyslíku visícího ve vzduchu.

Druhá performance **Běžím od...** pracovala s audiovizuálním prvkem, když se živý pohyb Sáry Venclovské prolínal s jejím hraním na obrazovce televize. Výborný nápad, který však znalci Turby již viděli mnohokrát, nebyl zcela využit. Zafungoval v úvodu, kdy dívka dublovaně vběhla do kulisy pokoje a vedla se svou virtuální podobou pohybový dialog, či v momentech poetičnosti násobené náladovou hudbou. Posléze se však prvotní účinek vyčerpal a celek spíše oslaboval než gradoval.

V nejmenší místnosti svou pohybově-slovní performance **Prostředky** předvedla Anna Kubějová, které se také nejvíce podařilo vytěžit z hracího prostoru. Její scénku by bylo možné, narozdíl od ostatních, označit až za site-specific. Třetí ukázka také skvěle vygradovala projekcí, působivou co do obsahu i provedení.

V posledním **Oskar a Anna** vyprávěli Radek Odehnal a Martina Krátká příběh dvou po životě toužících figurín určených ke zkoušení bezpečnosti automobilů. V performance, jež zřejmě utrpěla problémem s technikou, spojili již použité prostředky - živou i reprodukovanou hudbu, zvuk, pohyb a promítání. Přidali průsvitné plátno předělující prostor a především úžasné kostýmy. Ona slepá panenka s rudým jazyčkem místo úst, bezpohlavní on bez pusy, zato s lidskými dlaněmi.

Krisóza jako celek vyzněla nevyrovnaně, v některých momentech jako velmi silná a občerstvující podívaná, jindy přinesla známé postupy v ne vždy srozumitelných, a proto možná divácky zdoluhavých úsecích. Viděnému navíc citelně chyběla děkovačka, ať už po jednotlivých sekvencích, či na závěr. Turboví svěřenci však opět potvrdili své vydržené i přirozené schopnosti, jež jim umožňují dívat se na svět umělecky naprosto jinak.

Hana Hejduková

Rozpravy s:

Janem Konecznym

Rozhovor s režisérem inscenace **Marie Stuartovna** (Hochschule für Musik und Theater Hannover - **Německo**)

V představení hráli studenti třetího ročníku této školy.

Vaše jméno, Jan Koneczny, zní...

Jan Koneczny: Polsky. Ano, já jsem se narodil v Polsku, studoval jsem tam v Lodži na divadelní škole. Ale už dvacet let žiju v německy mluvících zemích. Předtím, než jsem přišel do Hannoveru, jsem učil na Mozarteu V Salzburgu, v Essenu na Folkgang Hochschule a na Otto Falckenberg Schule v Mnichově. No, a v Hannoveru jsem teď sedmým rokem.

Proč jste si vybrali k inscenování právě Marii Stuartovnu?

Pracovali jsme v letním semestru minulého roku na jedné scéně z této hry se třemi studenty. A při té práci s tím textem byla naše fascinace čím dál větší, a to jak u mě, tak u studentů, a tak vznikla společná idea udělat to jako projekt. A ta práce pak pro nás byla napínavou výzvou.

Proč jste v představení nepoužili žádnou hudbu?

JK: Nebylo třeba. Řeč sama o sobě a emoce postav jsou hudba.

Máte nějaké oblíbené české herce nebo režiséry?

J.K.: No jasně. Miloše Formana. To je pro mě velký režisér. Mám rád film Lásky jedné plavovlásky. V těch vašich věcech je poezie...

Jste na Encounteru poprvé?

J.K.: Ano, poprvé. Ale zhruba před čtyřmi, pěti lety jsem viděl některá představení JAMU zase na festivalu divadelních škol v Německu a moc se mi líbila.

Herci (kteří zatím přišli z šatny): Je to tady fajn, velice rozmanité. Ale zatím převažuje hlavně únava. Dlouhá cesta, potom jsme viděli tři představení v jednom dni, potom hned další den hrát... Potřebovali bychom víc energie. Party může začít už teď.

Jak vnímáte zdejší publikum?

Herci: Teď při druhém představení (od půl šesté) bylo publikum docela podobné jako u nás. Panoval ten správný pocit napětí, taky proto, že publikum bylo úplně potichu. Ale když jsme hráli poprvé, tak jsme občas až žasli, že diváci velice často reagovali a hodně se smáli. To se nám teda ještě nestalo, ale bylo to moc pěkné.

Ptala se a z němčiny přeložila Jana Podlipná.

Hannover - Marie Stuartovna

Moc se mi to líbilo. Nerozuměl jsem ani slovo, protože jazykově jsem nevybavenej, ale bylo to bezvadný. Herecky. Trošku mi vadily ty lampičky tam... To tam svítilo do očí a trošku moc se tam třískalo židlema na můj vkus. Ale moc jsem si to užil.

Milan, DAMU

It was very good for me. It's very good the play of the students. Very nice adaptation for the stage. It was perfect.

Podle mě to bylo velmi dobré. Je to velmi dobrá studentská hra. Moc hezká divadelní adaptace. Bylo to perfektní.

Péťa, NATFA, Sofie

Těžká otázka. Každopádně to bylo zajímavý energií, kterou do toho šli. Já vlastně nevím, jestli to byla studentská práce, nebo vedení pedagoga. Jestli to je studentská práce, tak to celý pojetí bylo zajímavý, i když by se v tom dalo jít dál. Tuhle německou expresi znám. I když ji mam rád, čekal bych, že by to mohlo bejt nápaditější.

Štěpán, DAMU

Líbilo se mi to velmi, neumím tak dobře Německy, abych to všechno pochopila, ale herci se mi líbili moc.

Petra, Slovinsko

Slovninsko - Nora Nora

Jak se ti líbilo představení?

Jo, bylo to fajn, akorát že jsem teda... bych si zakázal přístup do divadla, protože mi uprostřed představení začal zvonit telefon asi na 30 vteřin. A teklo mi celou dobu z nosu. Ale bylo to fajn, jo bylo to fajn. Ale nestíhal jsem si číst titulky, ale rád bych tomu rozuměl víc.

Lukáš, JAMU

No, byl to zvláštní výběr inscenace, vzhledem k tomu, že to bylo založený na konverzaci, takže jsem to měla tak jako, že jsem všechno musela sledovat z těch titulků, ale šlo to. Šlo to, jako že nenedila jsem se, tak.

Tereza, DAMU

Líbilo se mi to a rozuměla jsem tomu, což bylo velké dobrodružství a zážitek. Takže, bylo hezký vidět to.

Anifa, Budapešť

Krakov, H. Pinter: Jakoby na Aljašce

Jak se vám líbilo představení?

Líbilo se mi.

Neměl jste problémy s porozuměním?

Já mluvím i rozumím polsky, myslím si na devadesát procent. Mluvím o trochu hůř...

Ve srovnání s jinými představeními, které jste viděl na Setkání, jak byste jej hodnotil?

Je to vynikající text nositele Nobelovy ceny. On tu Nobelovu cenu nedostal jen tak pro nic za nic. Je to mistr dialogu a situací, které jaksí zvláštním způsobem zobecňují stav moderního člověka, ale ty dialogy jsou přes všechnu abstraktnost a absurditu zábavné. I tam, kde jsou smutné. A ti herci to hráli velice dobře. Pochopili, že ty situace a ty dialogy se musí naplnit ne nějakým absurdním hraním, jak se to občas stává, když jsou inscenováni tito autoři, ale že mají být naplněni co největší autenticitou hereckého výkonu - a to se jim zdařilo.

Co říkáte na režijní zpracování?

To je pedagog a vynikající herec a bylo na tom poznat, že to režíroval zkušený člověk. I to prostorové řešení bylo zajímavé a odpovídalo takové obecné lidské situaci, v níž se mohou promítnout různé příběhy ze skutečnosti.

prof. Petr Oslzlý

Jak se vám líbilo představení?

Já jsem nepochytila celý kontext, ale líbilo se mi. Jednotlivé scény nebyly až tak nesrozumitelné, ale význam celku mi unikl. Neumím polsky, takže to bylo spíš na takové dojmové úrovni. Líbily se mi vystavěné scény, líbili se mi herci, jak hráli...

Klára, 4. ročník, Divadelní manažerství, JAMU

Jak se vám líbilo představení?

Mě se první půlka moc líbila a hrozně dobře jsem se bavil. Bavilo mě jejich herectví. Ve druhé půlce, přestože mě bavilo ono polské herectví, jsem dost dobře nechápal, proč si vybrali právě tuto aktovku, a co bylo tím tématem.

S porozuměním nebyl problém?

Ne. Já jsem docela zvyklý na polské divadlo, rád polštinu poslouchám.

Co říkáte na režijní ztvárnění?

Líbilo se mi to. Celkově to drželo, bylo to v nějakém duchu. Nebylo to pospojované na žádný nahodilý slepenec, tvarově se to prolínalo. Nejvíce se mi líbila asi ta oslava. Přišla mi úplně nejlépe vymyšlená i nejlépe zahraná.

Kdybyste měl toto představení porovnat s těmi, co jste již na Setkání viděl, jak byste jej hodnotil?

Určitě z toho mám nejlepší pocit. Až takový ozdravný.

Štěpán, DAMU

Jak se ti líbilo představení?

Chvilkami ano, chvilkami ne.

Rozuměl jsi dobře?

Moc ne.

Co říkáš na ztvárnění hry?

Takové mrtvé. Velice. I když chvílemi to bylo zajímavé významově, ale chvilkami to bylo opravdu mrtvé.

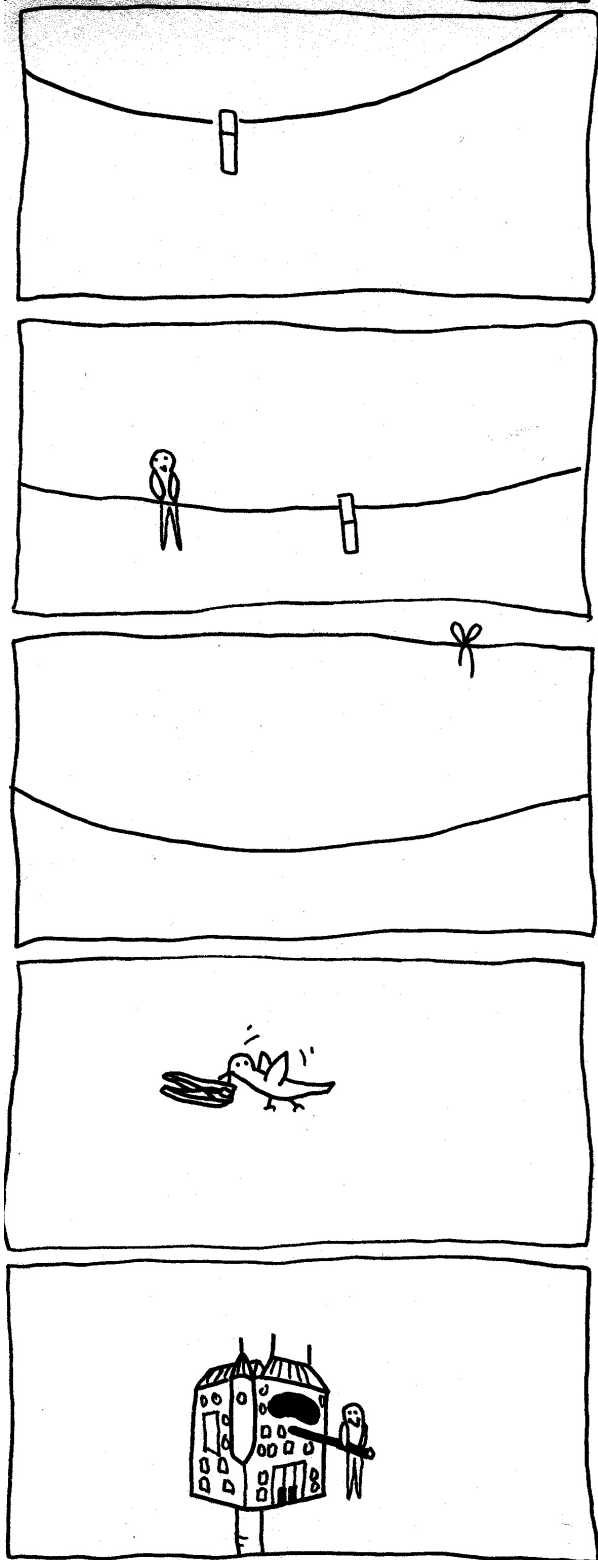
Kdybys měl porovnat toto představení s těmi, které jsi na Encounteru již viděl, jak bys jej hodnotil?

Nijak zvláště se nevymyká a ani nepropadá.

Lukáš, JAMU, 3. ročník divadelní režie

Na budku

Redakce čtvrtěčního čísla Meeting pointu:

Šéfredaktor: Eva Rysová

Šéfredaktor EN verze: Jitka Beránková

Zástupce šéfredaktora: Martin Dudák

Grafik: Ivo Klvaň

Design: Markéta Wallo, Zuzana Pitnerová

Korektor CZ: Jan Němec

Korektor EN: Alexander Packer

Redaktoři: Mikuláš Bryan, Adam Doležal, Eva Dořáková, Jan Havlice, Hana Hejdková,

Judita Hoffmanová, Petra Kovářová, Brigita Lamserová, Pavel Gotthard, Jana Podlipná,

Michaela Rosová, Iveta Ryšavá

Překladařelé: Alžběta Matoušková, Alice Nosíková, Marek Procházka, Jana Přidalová, Michal

Ridzoň, Michaela Rosová, Lenka Váňová

Comics: Jan Maroušek, Petr Maška